तामसो भूतसूक्ष्मादिर्यतः खं लिङ्गमात्मनः ॥ ३१ ॥
कालमायांशयोगेन भगवद्वीक्षितं नभः ।
नभसो ऽनुसृतं स्पर्शं विकुर्वन्निर्ममे ऽनिलं ॥ ३२ ॥
अनिलो ऽपि विकुर्वाणो नभसोरुबलान्वितः ।
ससर्ज रूपतन्मात्रं ज्योतिर्लोकस्य लोचनं ॥ ३३ ॥
अनिलेनान्वितं ज्योतिर्विकुर्वत् परवीक्षितं ।
आधत्ताम्भो रसमयं कालमायांशयोगतः ॥ ३४ ॥
ज्योतिषाम्भो ऽनुसंसृष्टं विकुर्वद्ब्रह्मवीक्षितं ।
महीं गन्धगुणामाधात् कालमायांशयोगतः ॥ ३५ ॥
भूतानां नभआदीनां यद्यद्भाव्यं परावरं ।
तेषां परानुसंसर्गाद्यथासंख्यं गुणान् विदुः ॥ ३६ ॥
एते देवाः कला विष्णोः कालमायांशलिङ्गिनः ।
नानात्वात् स्वक्रियानीशाः प्रोचुः प्राञ्जलयो विभुं ॥ ३७ ॥
देवा ऊचुः ॥ नमाम ते देव पदारविन्दं प्रपन्नतापोपशमातपत्रं ।
यन्मूलकेता यतयो ऽञ्जसोरु संसारदुःखं बहिरुत्क्षिपन्ति ॥ ३८ ॥
धातर्यदस्मिन् भव ईश जीवास्तापत्रयेणाभिहता न शर्म ।
आत्मँल्लभन्ते भगवंस्तवाङ्घ्रिछायां सविद्यामत आश्रयेम ॥ ३९ ॥
मार्गन्ति यत् ते मुखपद्मनीडैश्छन्दःसुपर्णैर्ऋषयो विविक्ते ।
यस्याघमर्षोदसरिद्वरायाः पदं पदं तीर्थपदः प्रपन्नाः ॥ ४० ॥
यच्छ्रद्धया श्रुतवत्या च भक्त्या संमृज्यमाने हृदये ऽवधाय ।
ज्ञानेन वैराग्यबलेन धीरा व्रजेम तत् ते ऽङ्घ्रिसरोजपीठं ॥ ४१ ॥
विश्वस्य जन्मस्थितिसंयमार्थे कृतावतारस्य पदाम्बुजं ते ।